Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 20. lutego 1908. **Część III.**

Nr. 15.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 23. stycznia 1908, L. 140/30, A/23, o uregulowaniu spoczynku niedzielnego w przemyśle rzeźnickim, masarskim i wyrobu kiełbas w miastach Krakowie i Podgórzu oraz w gminach Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś z Kawiorami, Nowa wieś narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem (powiatu Krakowskiego), dalej w gminach Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów (powiatu Podgórskiego).

Art. I.

Zmieniając częściowo obwieszczenie c. k. Namiestnictwa z dnia 26. października 1905, L. 6690/62, III. A/23, Dz. u. i r. kr. Nr. 114, zarządzam co następuje:

§ 1.

Paragraf 1, punkt 3) powyższego obwieszczenia ma odtąd brzmieć:

„3) Rzeźnicy i handlarze dziczyzny: wyrąb i sprzedaż dozwolone do godziny 11 rano.

Wyjątek stanowią miasta Kraków i Podgórze oraz gminy powiatu Krakowskiego: Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś z Kawiorami, Nowa wieś narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem; powiatu Pod-

górskiego: Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów, w których to gminach w przemyśle rzeźnickim zaprowadza się przy wyrębie i sprzedaży spoczynek niedzielny zupełny w czasie od 1. września do 31. maja.

Temu wyjątkowemu ograniczeniu nie podlegają jednak ci przemysłowcy wyznania mojżeszowego, którzy wyrębują i sprzedają wyłącznie mięso koszerne; zatrudniają przytem tylko żydowskich pomocników i którzy sami jakoteż ich wszyscy pomocnicy zachowują regularnie spoczynek w pracy w sobotę przez 24 godzin.

Od 1. czerwca do 31. sierpnia dozwolony jest wyrąb i sprzedaż do godziny 9 rano.“

§ 2.

Paragraf 1, punkt 4) powyższego obwieszczenia ma odtąd brzmieć:

„4) Masarze i trudniący się wyrobem kiełbas: przy wyrobie do godziny 10 rano, a przy sprzedaży od godziny 7 do 11 przed południem.

Wyjątek stanowią miasta Kraków i Podgórze oraz gminy powiatu Krakowskiego: Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś z Kawiorami, Nowa wieś narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem; powiatu Podgórskiego: Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów, w których to gminach co do wspomnianych wyżej przemysłów zaprowadza się przy wyrobie zupełny spoczynek niedzielny przez cały rok, a przy sprzedaży zupełny spoczynek w czasie od 1. września do 31. maja.

Temu wyjątkowemu ograniczeniu nie podlegają jednak ci przemysłowcy wyznania mojżeszowego, którzy trudnią się wyłącznie masarstwem koszernem, lub wyrobem kiełbas wyłącznie koszernych, zatrudniają przytem tylko żydowskich pomocników i którzy tak sami jakoteż ich wszyscy pomocnicy zachowują regularnie spoczynek w pracy w sobotę przez 24 godzin.

Sprzedaż wyrobów masarskich i kiełbas jest w czasie od 1. czerwca do 31. sierpnia dozwoloną do godziny 9 rano.“

§ 3.

Paragraf 3 powyższego obwieszczenia ma brzmieć jak następuje:

„Przedsiębiorcom przemysłowym wyznania mojżeszowego z wyjątkiem tych, do których odnosi się ustęp 4 paragrafu 1 i ustęp 4 § 2 niniejszego obwieszczenia, którzy zatrudniają wyłącznie izraelickich pomocników i tak sami jakoteż wszyscy ich pomocnicy zachowują regularnie spoczynek w sobotę przez 24 godzin, dozwoloną jest praca w niedziele w przemyśle

produkcyjnym z wykluczeniem jednak połączonej z tym przemysłem sprzedaży, pod warunkiem, że robót swych nie będą wykonywać publicznie i że roboty te nie sprawiają większego łoskotu.

Przemysłowcy używający pomocników do takiej pracy niedzielnej mają utrzymywać przepisany w art. IV. al. 1 ustawy z 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, wykaz zatrudnionych w niedzielę pomocników i przedłożyć go na żądanie tak władzy przemysłowej jakoteż inspektorowi przemysłowemu".

Art. II.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym samym dniem traci moc obowiązującą obwieszczenie z dnia 7. października 1907, L. 6204/11, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 127.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. stycznia 1908 L. 129.112, w sprawie zezwolenia gminie Kuty, na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kuty na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1908 do końca roku 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 17.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 14 stycznia 1908, L. 2, tyczące się legitymowania świń paszportami oględzin na kolejach i obrotu handlowego temi zwierzętami.

Ze względu na obecny stan zarazy pomoru świń, c. k. Namiestnictwo, znosząc swe zarządzenia z 3. sierpnia 1887 L. 47.341 i 3. listopada 1891 L. 81.933 oraz zmieniając częściowo obwieszczenie z 19. lutego 1905 L. 23.519, zarządza na podstawie § 2 ustawy z 7. września 1905 Dz. u. p. Nr. 163 i § 4 rozporządzenia ministeryalnego z 6. listopada 1905, Dz. u. p. Nr. 164, celem skutecznego tępienia i powstrzymania przywlekania i rozwlekania tej zarazy co następuje:

1. Każda sztuka nierogacizny prowadzona z miejsca trzymania jej (gminy, obszaru dworskiego) do innej miejscowości, na targ, licytacyę, wystawę, lub do transportu koleją albo statkiem musi być opatrzona osobnym (pojedynczym) paszportem wydanym po myśli rozporządzenia wykonawczego z 12. kwietnia 1880 do § 8 ustawy z 29. lutego 1880, Dz. p. p. Nr. 35 i 36.

Na prosięta jednak, które jeszcze ssą, prowadzone na targ (jarmark) z matką, lub bez niej, mogą być wydawane paszporty zbiorowe, najwyżej na 10 sztuk, na specyalnych blankietach z kuponami, które w zeszytach będą utrzymywane na składzie w tutejszym Ekonomacie i wydawane w ten sam sposób, jak inne zeszyty paszportów bydlęcych.

Wydający paszport na blankietach z kuponami ma uwidocznić w rubryce „ogólna liczba bydła“ ilość świń słowem i cyfrą arabską n. p. dziewięć (9), a w rubryce „opisanie bydła“ rodzaj (płeć), wiek i maść poszczególnych zwierząt n. p. jedna locha $1^1/_2$ roczna, 5 knurków i 3 loszki 5 tygodniowe, wszystkie białe — kupony zaś wypełnić we wszystkich rubrykach dokładnie w porządku bieżącym i opatrzyć własnoręcznym podpisem oraz odciskiem pieczęci użytej do ostampilowania paszportu, przeznaczając jeden kupon na każde prosię po odliczeniu z ogólnej liczby świń podanej na paszporcie, jednej sztuki. Sztukę tę można legitymować paszportem pozostałym po oddzieleniu kuponów, jeżeli to potwierdzone będzie w przepisany sposób na odwrotnej stronie paszportu.

W razie wydania paszportu na mniej, niż 10 sztuk, ma wydający paszport przekreślić atramentem na krzyż zbywający kupon, względnie zbywające kupony.

Kupon, który nie jest paszportem, ale tylko poświadczeniem, że prosię przyprowadzono na targ (jarmark) za przepisanym paszportem, oddzielony od paszportu uprawnia do legitymowania prosięcia, na które opiewa, jedynie wewnątrz kraju i w czasie prowadzenia go z targowicy napowrót lub do nowego miejsca przeznaczenia oraz w nowem miejscu przeznaczenia, skąd go za kuponem ani na targ, licytacyę i t. d. prowadzić, ani dalej wyprowadzić nie wolno. Natomiast na podstawie kuponu wolno wydać paszport przy zachowaniu istniejących w tej mierze przepisów, powołując w nim daty kuponu.

2. Przy przewozie kolejami żelaznemi i statkami świnie mają być poddawane oględzinom przewidzianym w § 10 ustawy z 29. lutego 1880 i dotyczącem rozporządzeniu wykonawczem, Dz. p. p. Nr. 35 i 36, tudzież rozporządzeniu tut z 20. listopada 1898 L. 92.582.

3. Każdy posiadający świnie jest obowiązany o każdem wprowadzeniu świń do swego miejsca zamieszkania (pobytu) donieść w ciągu 48 godzin naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego), względnie osobie upoważnionej do przyjmowania takich zgłoszeń i wręczyć jej paszporty, ewentualnie kupony na wprowadzone świnie.

W tym samym terminie, licząc od ustania ważności paszportu, winny strony zwracać w sposób wyżej podany, paszporty wydane na świnie, których na targu nie sprzedano i które nazad wprowadzono, tudzież paszporty z jakiegokolwiek powodu nieużyte.

4. Sprzedaż świń w sposób zarobkowy może się odbywać na targowicach w dniach i godzinach targowych, a prócz tego tylko w stajniach handlowych, chlewach spędowych i tym podobnych lokalnościach uznanych pod względem weterynarno-policyjnym i sanitarnym za odpowiedne, koncesyonowanych przez władzę przemysłową I. instancyi i pozostających pod kontrolą weterynarno-policyjną.

5. Świnie handlowe wolno przetrzymywać tylko we wspomnianych wyżej chlewach spędowych lub stajniach handlowych.

6. Ani chlewy spędowe, ani stajnie handlowe nie mogą się znajdować w zagrodach, gdzie są lokale do bicia zwierząt, przygotowywania, przechowywania i sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych tudzież innych produktów zwierzęcych surowych i muszą takie przez władze dopuszczone stajnie (chlewy) być opatrzone tablicą z napisem: „Stajnia spędowa względnie handlowa na świnie x. x.“

7. W zagrodach, w których się znajdują takie stajnie, nie wolno umieszczać i utrzymywać świń w innym celu jak tylko do handlu.

8. Właściciele stajni handlowych, chlewów spędowych mają chlewy, względnie pojedyncze ubikacye natychmiast po opróżnieniu każdym razem własnym kosztem należycie oczyścić i odwietrzyć mlekiem wapiennem sporządzonem ze świeżo gaszonego wapna. W podobny sposób ewentualnie uży-

wając zamiast mleka wapiennego 3% roczynu wodnego lysolu lub kreoliny, winni handlarze oczyścić i odwietrzyć wozy, sanie, sprzęty etc. użyte do przewozu świń i to natychmiast po usunięciu z nich zwierząt.

W razie zaniedbania lub ociągania się ma zarządzić uskutecznienie tego w sposób wyżej podany naczelnik gminy (przełożony obszaru dworskiego) na koszt i niebezpieczeństwo obowiązanego.

Przed należytem oczyszczeniem i odwietrzeniem nie wolno w stajni, względnie użytym przedziale umieścić świń ani też użyć ponownie dotyczących sprzętów, wozów, sań i t. d. do przewozu nierogacizny.

9. Naczelnicy gmin (przełożeni obszarów dworskich) są obowiązani:

a) przyjmować doniesienia o wprowadzeniu świń, tudzież paszporty na nie i na odwrotnej stronie tych paszportów, ewentualnie w razie oddania przez jedną stronę większej liczby paszportów po zeszyciu ich na odwrotnej stronie ostatniego paszportu umieścić imię i nazwisko posiadacza świń, datę zgłoszenia, a jeżeli na ich podstawie wydano nowe paszporty, uwidocznić na oddanych paszportach także numer protokołu nowych paszportów;

b) przechować odebrane paszporty i te, które opiewają na świnie przeznaczone do dalszego obrotu, wydać oddawcy, jeżeli jeszcze są ważne dopiero wtedy, gdy świnie dalej prowadzi, inne zaś przekreślić na przedniej stronie atramentem na krzyż i te, którymi będą legitymowane świnie przeznaczone w miejscu na rzeź w sposób zarobkowy, wręczyć organowi pełniącemu oględziny bydła i mięsa w rzeźni celem kontroli i przechowania, te zaś paszporty, którymi wprawdzie legitymowano świnie przeznaczone do dalszego obrotu, które jednak straciły już ważność, składać uporządkowane, o ile to dotyczy handlarzy, od każdego handlarza w osobnej okładce i przechować starannie najmniej przez pół roku;

c) utrzymywać w ciągłej ewidencyi osoby uprawnione do handlu nierogacizną, tudzież osoby trudniące się tym handlem bez uprawnienia i tym ostatnim wydawać paszporty tylko na świnie własnego chowu lub takie, które najmniej 40 dni trzymali u siebie;

d) przekonywać się nieustannie czy powyższe zarządzenia są ściśle przestrzegane i wykraczających przedstawiać do ukarania przynależnej władzy politycznej I. instancyi.

Przekroczenia powyższych zarządzeń, które obowiązują od 1. marca 1908, karane będą po myśli § 16 ustawy z 7. września 1905, Dz. p. p. Nr. 163, a o ile to dotyczy uprawnionych handlarzy trzodą chlewną, ewentualnie także według § 133 b, lit a) i b) ustawy z 5. lutego 1907 Dz. p. p. Nr. 26.

Co się podaje do powszechnej wiadomości w ślad za obwieszczeniem z 2. listopada 1907 L 135.458.

Lwów, dnia 14 stycznia 1908.

Nr. 18.

U s t a w a

z dnia 2. grudnia 1907, o uzupełnieniu regulacyi rzeki Biały i obwałowania dolnego biegu Biały.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Uzupełnienie regulacyi rzeki Biały i obwałowania dolnego biegu Biały ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną uzupełnienią tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1905, który preliminuje koszta robót na 530.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta uzupełnienia tej regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Fundusz regulacyjny ma być utworzony:

1. z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów regulacyi, a pięćdziesięciu procent kosztów obwałowania, t. j. w łącznej kwocie 214.575 K.

2. z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl § 6, ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, w wysokości pięćdziesięciu procent preliminowanych kosztów w kwocie 265.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia.

3. datku państwowej dotacyi budowli wodnych w wysokości dziesięciu procent preliminowanych kosztów regulacyi w kwocie 50.425 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków państwa i kraju oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wykonanie regulacyi, oraz zarząd funduszu regulacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Administracyi państwa zastrzega się odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa rozporządzenie wykonawcze z dnia 21. grudnia 1893 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 7 ex 1894.

§ 6.

Co do konserwacyi wykonanych robót obowiązywać będzie postanowienie § 6 ustawy z dnia 1. września 1892 Dz. u. kr. Nr. 72.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 2. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r. **Dr. Ebenhoch** w. r.

Nr. 19.

U s t a w a

z dnia 2. grudnia 1907, o zabudowaniu potoku Krzemionka.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Zabudowanie potoku Krzemionka w dorzeczu Dniestru w gminach Bereźnica, Kobło i Wola koblańska, ma być wykonane po myśli § 4 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich z roku 1905, preliminujący koszta robót na 240.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma tak galicyjski fundusz krajowy jak i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości 50% preliminowanych kosztów, t. j. maksymalną kwotą 120.000 K.

§ 4.

Datki państwa i kraju mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§ 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utworzoną po myśli § 45 ustawy krajowej z dnia 14 marca 1875 Dz u. k. Nr. 38, w drodze administracyjnej spółka interesowanych właścicieli grun-

tów i innych nieruchomości, a to bez względu czy się na to zgodzą lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskuteczniony według postanowień § 66 powołanej ustawy.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 2. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Dr. Ebenhoch w. r.

Nr. 20.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 2. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 19 z r. 1908, o zabudowaniu potoku Krzemionka.

§ 1.

Zabudowanie potoku Krzemionka w dorzeczu Dniestru w gminach Bereźnica, Kobło i Wola koblańska ma być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat cztery, począwszy od roku 1907.

§ 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 2. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 19 z r. 1908, z zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy. Coroczne raty zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone

do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia, w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy. Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych przypadająca za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca lutego każdego roku budowy, program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych. Gdyby potrzebne ceny

jednostkowe nie były podane w projekcie, musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie i jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego, stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachun-

kowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy. Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14

Uzyskana ewentualnie oszczędność przy tem przedsiębiorstwie będzie po ukończeniu wszystkich robót i oddaniu do dalszej konserwacyi spółce wodnej utworzonej w myśl § 6 ustawy z dnia 2. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 19 z r. 1908, zwróconą państwowemu funduszowi melioracyjnemu i funduszowi krajowemu w stosunku przyczynienia się do kosztów budowy t. j. po 50%.

§ 15.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888, L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395, instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowania potoków górskich, służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

We Lwowie, dnia 8. lutego 1908.

Nr. 21.

U s t a w a

z dnia 2. grudnia 1907, o udzieleniu dalszych zasiłków z funduszu krajowego i państwowego funduszu melioracyjnego na uzupełnienie obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Nadwyżka kosztów uzupełnienia obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim w kwocie 60 415 K 80 h ma być pokrytą przez kraj, państwo i powiat Mielecki, w stosunku unormowanym w § 3 ustawy z dnia 26. października 1899, Dz. u. kr. 138.

Mianowicie pokryć ma:

a) fundusz krajowy czterdzieści procent tej nadwyżki w kwocie 24.166 K 32 h;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, czterdzieści procent tej nadwyżki w maksymalnej kwocie 24.166 K 32 h;

c) powiat Mielecki dwadzieścia procent nadwyżki w maksymalnej kwocie 12.083 K 16 h.

§ 2.

Datki kraju, państwa i powiatu mają być wpłacone do funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 138, w ciągu roku 1907.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 2. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Dr. Ebenhoch w. r.

Nr. 22.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. stycznia 1908 L. 128.811/1907, w sprawie zezwolenia gminie Jasło na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jasło na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z 11. stycznia 1888 Dz. u. kr. Nr. 10, opłat gminnych, a mianowicie od piwa na dwa lata t. j. począwszy od r. 1908 do końca r. 1909 w dotychczasowej wysokości po 3 K 40 h od hektolitra; od miodu i od napojów spirytusowych na przeciąg lat 3, t. j. od r. 1908 do końca r. 1910 i to od miodu w wysokości dotychczasowej t. j. po 6 h od litra, od napojów zaś spirytusowych tylko w następującej maksymalnej wysokości:

1. od palonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu może być oznaczona alkoholometrem w kwocie po 22 K za hektolitr alkoholu;

2. od innych palonych płynów spirytusowych względnie od słodzonych spirytusowych trunków w kwocie po 11 K za hektolitr.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 23.

U s t a w a

z dnia 1. lutego 1908 o poręczeniu przez kraj pożyczki król. stoł. miasta Lwowa w sumie 10,000.000 koron na rozszerzenie miejskiej kolei elektrycznej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Kraj Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem poręcza za pożyczkę w wysokości dziesięciu milionów (10,000.000) K, którą gmina król. stoł. miasta Lwowa zamierza w Banku krajowym we Lwowie zaciągnąć w obligacyach kolejowych tegoż Banku.

Pożyczka ta jest przeznaczoną na rozszerzenie sieci miejskiej kolei elektrycznej i budowę nowej elektrowni miejskiej.

Art. II.

Raty amortyzacyjne od tej pożyczki obowiązaną jest Rada król. stoł miasta Lwowa przez cały czas okresu umorzenia wstawiać do budżetu i obowiązaną jest przy uchwaleniu budżetu uchwalić stosowne środki pokrycia niedoboru budżetowego. Gdyby Rada miejska tego obowiązku nie dopełniła, Wydział krajowy wstawi raty amortyzacyjne od niniejszej pożyczki w budżet gminy miasta Lwowa i nałoży stosowne dodatki gminne do podatków na pokrycie pożyczkowych rat amortyzacyjnych, względnie na pokrycie niedoboru budżetowego.

Budżet przez Radę miejską uchwalony przedłoży Magistrat król. stoł. miasta Lwowa Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 15. grudnia przed rokiem przedmiotowym.

Zamknięcie rachunków z ubiegłego roku, przez Radę miejską sprawdzone i przyjęte, przedłoży Magistrat Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 1. września.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 1. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.